

La frase del dia

“Mai es poden fer anàlisis retrospectives amb la informació que tenim un mes i mig després”

María Jesús Montero, MINISTRA PORTAVEU DEL GOVERN ESPANYOL

El Conte

Maria Mercè Roca

I ella, la molt puta, tan tranquil·la

El caso.cat. Manresa. 20/03/20.
“Se salta el confinament per anar a comprar un gat i és multat pels Mossos d'Esquadra.”

S eixanta metres, tres habitacions, un bany, cuina, menjador. Covid-19. Tretze dies de confinament amb els meus fills. Tenen la tele molt alta. Fa estona que estic despert. Tinc un nus a la boca de l'estómac. No tinc feina. No tinc ni un duro. Voldria tornar-me a adormir. Voldria no tenir els nens. Sense els nens, no seria tan terrible. Dormir, el mòbil, mirar sèries, pelar-me-la... Com ella, sense nens, tan tranquil·la, confinada amb el seu manso... sense sortir del llit... Parla per Skype amb ells cada tarda i fa que s'emociona perquè no els pot abraçar... Jo pagaria per trobar-los a faltar una mica! Quan acaba de parlar amb els nens sempre em demana que m'hi posi.

—Que no es *desmadrin*, eh, Lluís, que portin un ritme, perquè si no ja saps que després...

—Sí, dona, sí, ja ho sé —bufo, molest.
—I la nena, què fa? Està bé, o què?
—Sí, normal. Avorrida —faig.
—Sí, és clar. Cuideu-vos molt, eh?

Encara no m'he aixecat. Per sobre la música de la tele sento un got que cau a terra. S'ha trencat. De seguida, les veus estridents dels meus fills:

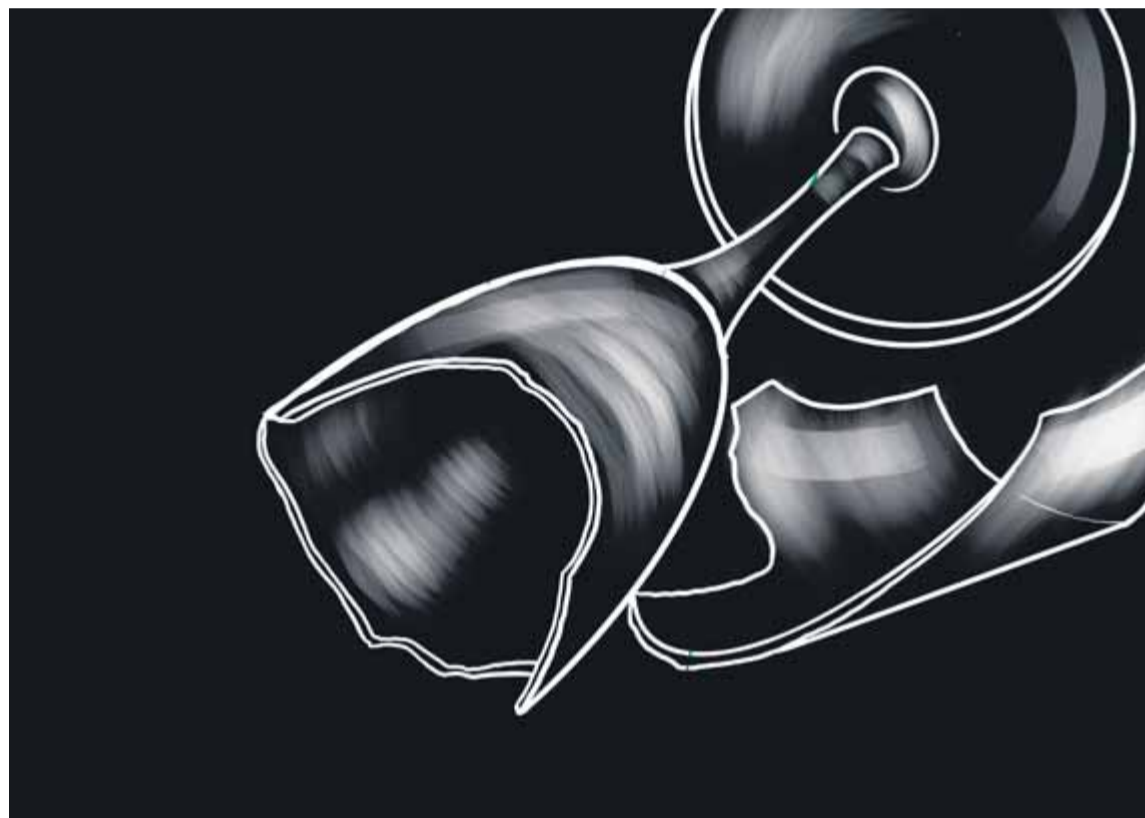
—Burro, mira què has fet!

—Jo? Però si has sigut tu, imbecil, que has mogut la taula amb el peu!

El soroll d'una cadira que s'arrossega. Una empenta. Un cop de cap a la paret. Plors. El xisclat de la nena.

En comptes de dir-los bon dia els foto un parell de crits, els faig seure al sofà amb els peus aixecats i començo a escombrar els vidres. Són cabrons, els vidres: sempre hi ha amagat un resquill de got que brilla.

—Què farem, avui, papa? —em pre-

MARIONA

gunta el fill gran.

—Res. No farem res —contesto de mal humor.

El mitjà, repel·lent, em recorda:

—La mama diu que al matí hem de fer una estona de deures. Que ens posis divisions, i a ella sumes i restes.

—No, no: jo vull pintar —diu la nena.

Me la miro, avui té molts tics, parpelleja sense parar i fa un sorollet amb el coll.

—A veure —intento controlar el to— el primer que fareu és vestir-vos, rentar els dents, pentinar, i tot això. Després l'habitació, que la teniu feta una merda. I després ja ho veurem.

Sento la tapa del vàter, una porta petada, algú cau de culs, riures sufocats, una cançó poca-solta.

—Papa, no tinc mitjons.

Al cap d'un parell de dies d'estrès, crits, avorriments, tele, tauleta, deures, àpats de supervivència i baralles, veig al

“Estic tan desesperat que penso que un gat els entretindrà”

Facebook que venen un gat. Estic tan desesperat que penso que un gat els entretindrà: no m'agraden, els gats, però els nens em toquen els collons, s'insul-

ten, es peguen i es mosseguen, la nena cada cop té més tics i estic a punt de petar. El gat val cinc-cents euros. És una broma, oi?, pregunto, però el venedor es mig ofèn: és un persa amb pedigrí, em diu. No hi pensem més, doncs. Nens, el pare va a comprar, feu bondat. El caixer em dona els diners amb un grinyol que sembla una advertència. Condueixo amb el cor agitat fins que trobo l'adreça. El gat és petit i els agradarà. Pago i m'emporto el gat i un paquet obert de pinso. A dos carrers de casa, els mossos m'aturen i em pregunten si no sé que és prohibit trencar el confinament.

Vinc de buscar aquest gat, dic, mirant el seient del darrere. Un gat no és de primera necessitat, em diuen. És que tinc tres nens, i tants dies, ja no sabem què fer. Em sap greu, però l'hem de multar: cinc-cents euros. Quan la policia marxa, xisclat i me les hec a cops de puny amb el vidre del cotxe.

—Hòstia puta, mecagumdeu!

Em rento la cara a la font per assereñar-me. Arribo a casa i la mainada es tira a sobre el gat amb tant d'ímpetu que la bèstia s'esmuny a sota la llibreria: impossible treure'l d'allà. Tots tres ploren perquè volen el gat i el gat no vol sortir. La nena tartamudeja. A les sis truca la meva exdona i aprofito per tancar-me a la cuina i beure'm un got de vi. I ella, penso, la molt puta, tan tranquil·la.

Sísif

Jordi Soler

